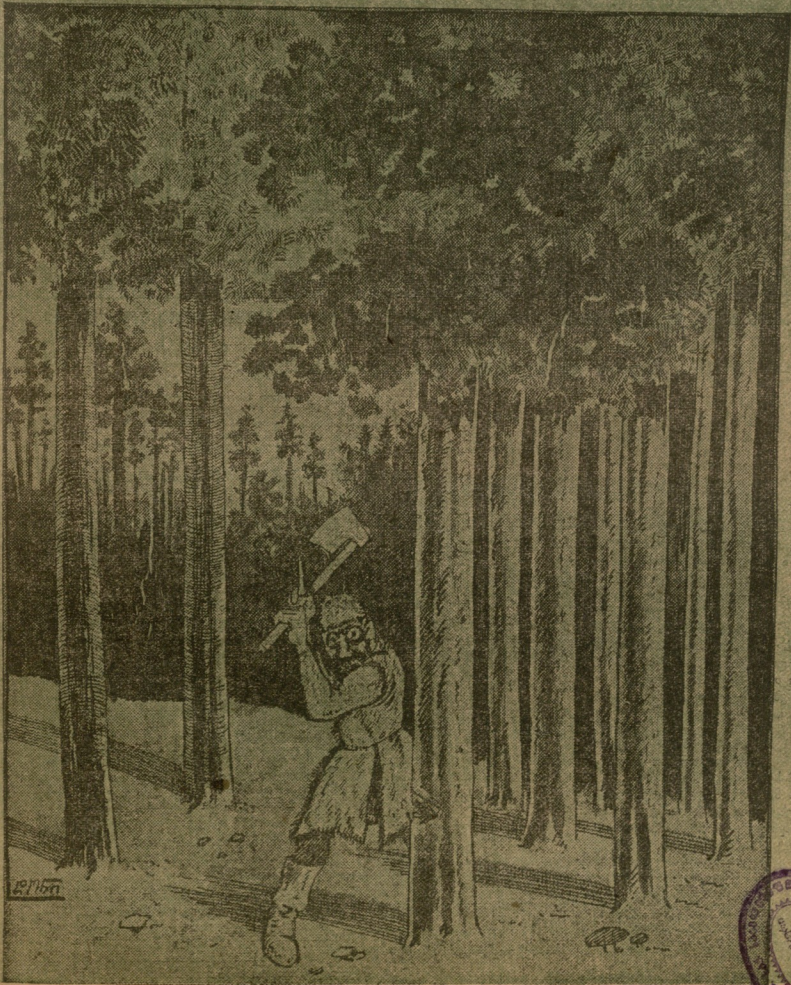

პირველი
ბიულეტენი

თანამედროვე ტყის კაცნი

პ. ბილია

„ტყისკამკანი“ საბჭოთა სოციალიზმი

— ახსანაგაგო, თქვენ პრატიკულად ხედავთ, თუ რა დიდი მნიშვნელობა აქვს ტყის

ხვადი კი სღუღა და აწრამუნებდა...

„ჩვენს საბჭოთა აბარტში 3—4%-მდე ვარდნა ელემენტო ატარებს დღის მოკლეობას. უფრო პოვნულ და გაწმენდულ იქნას ის არხი, რომლის მუხებშიც უფრო არასასიამოვნო ელემენტო მოედინება ჩვენს საბჭოთა ორგანიზმში.“
(ერთი ევტრიტიტული მოხსენებანი).

ჩვენი ვამბე, ეს ის ვამბე არ ვეგონოსთ დუღს, რომ ფლანგავს, არც ის დღეებს რომ ამოკლებს; ჩვენი ვამბე ასეთს არ ჰგავს.

„მოკლე“ თავზე თმაც არ მოსწონს, როგორც თავში — „გრძელი“ რამე; ცხებზეა სიტყვის „რისკი“.

სხვანაირად სთომამე „რისკი“... „ბლისკი“... ასეთში დარღმანდი, კაცი-მაკეა, არც თუ პასუხისმგებლობის უნებნა „ზოგით თორქვა“.

ესე იგი, შეიჩია იმან ზურგი „კრიტიკ“—„მორტეს“პ; უჩიტიკოსმა იკრიტიკოს, ის თავის გზით მიდის... მიდის!...

თბ-ხუთ საქმის ისე ანს, ვით შეიძლე — ეტლის კოფოს, შეჭესს თუ მეშვიდეშიც, მე შენ ვეცევი, არ შეტკაპოს... აბარტი ისე უფდას, ვით არღანი — შეარღანეს ერთი მუშა შეაგზანეს.

ერთი მუშა შეაგზანეს. ერთი მუშა შეაგზანეს. ერთი მუშა შეაგზანეს. ერთი მუშა შეაგზანეს.

სიტყვა „მუშა“ მუშათა კლასის ეფაოღება რადაც, მგონი, ეს შეგნებაც ჩვენს ვამბეში დარჩა, როგორც ეპიკობი... და თუმცა რადაც, ნიღის შეგავსი,

ჰა, დაშვარავს მისაც მალე, მაგრამ ის თულოს, სჩანს, შეიღშენცს, სჩანს, შეიშრობს ორთქლს სათვალე... ჩვენ ვიმედობთ!... ვიმედობთ!...

მუშაც წარსდგა ვამბის წინა... ვამბე მუშის ვასატიო წყარბის შექცეით მოიხინა.

იგი ბირკამ ვამოგზანა სამსახურში მისაღებთ, და ეს ცნობაც წერილობით მას ვადასკეს ვასაგებთ.

— ვინო? ბირკამ? ბრომის ბირკამ? ჰო, ეს ბირკა... ბირკა, მარა...

ვამბემ ზანტად ჩაივინა, შემბლე ზანტად ჩამოქნარა...

— ბრომის ბირკას ჩვენ პარტიეს ვსცემოს, ბრომის ბირკას ჩვენ ვაფასებთ!... მუშა, მისგან ვამოგზანოლს, ჩვენც საქმეზე მოვათავსებთ!... ბრომის ბირკა... მოლით ხვალე.

ხვალე მომზადნდით! ენახოთ! ვსინჯეთ!... მაგრამ... მაგრამ ეს მომართვა მუწერიათ რა უწიკით?

როგორ? იმის, საქმის ვამბეს ხელღმს უტრავს ვილაც ბირკა? ყარბის კაცის აყვანში ჩამოიღე, ვინა, ღორღა?!

ან კი როგორ ვატყუა ეს სმა? ვინ ჩისმხა ბირკას ყურში,

რომ სახელით — დამოკიდებულს —
ჩვენ კაცს ვიღებთ სამსახურში?
იგი „კაცი“... ის წოდება...
ის ფული და იგი ფთხი...
ეს რომ განვგებ მოუვგებოთ,
დაუმტკიცო ბიროს, ბოლი.
არა, ჩემთან ეს წყნრობა
არ გავიგე; ძნელი ბიროსა!
ასეთ წყვილან რამეებში
ჩამოხრება, განა, იორღა?
მეგრამ მუშა... „ხელ მოღია“ —
იქნის რომ მისცა ვამეც
გამარჯვებას შეიშობდა,
ფულს ივლებდა სურვილს რამდენსა.
ორი წელი უხეშედა
სისასწილით რომ ვაჭარა,
ეს ხეობრიბა ხომ არ არის?
ტანჯილით, მონათა უსცო ქმარია...
ხელიდან კი... ოპ, ხვალღიდან
ელისება მუშა ადვილს:
თავის დროზე საუბრეს სქამს,
თავის დროზე — ვახშამს, სადილს...
სოტას ტანზეც მიწვევებს,
სოლსა და შვილს კობტად დაპოსს,
მის ერკობი „კრედიტს“ მასცემს:
მუშა... ყველს, რიგს თუ ტანისაშობს...
ერთი სიტყვით, „პოლით ხვალ
ეს სიტყვები რეკენ ყურში,
ხვალ მოლითა კი არ უთხრეს:
„ხვალ მოლითა სამსახურში.“
მუშაც მოღის... ერთი მუშა!
მაშ, ის ხომ არ, მოვილი კლასი??
გამეცეც იცის უმეტეალოდ
მოუღია და ერთის ფასა!
და ამიტომ... და ამიტომ...
აბ, თქვენ შოლით? თქვენ ზონველით?

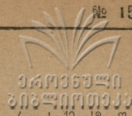
პა, ადვილი რომ არა გეკვი...
სამსახურს რომ ვერ გეშედილი?
მიღის მუშა... ქედს არა სდრ...
ქუდიც კი არ მოუხლი,
ის ხომ ბიროვამ ვამოვხანა,
მეც შეღს ხომ არ მოუღია?
გეჩნდიაო ხომ არ არის!
საქმე თუა, არ ასტდება!
გამეც სიტყვეც სიტყვა არის!
მუშა იმას საღ ასწვდება?
მეგრამ საქმის ვითარება
ამის შემდეგომ ასე იყო:
გამეც „კაცი“ სამსახურში
დაყვანა, ვინმე სიყო!
არ ვინ იცნს, თუ ეს სიყო
ვინ იყო ან დღეს ვინ არის?
შეალოდ უღდას კანინტთან
გამეც იგი „კაციად კარის“!
კაცოც არის ერთად ერთი,
თუმცე წოდებით განხლავთ წყვილიც
მატონ ვამეცს მივლილად,
ესე იგი — ბიძაშვილი!
და ამ წყვილს ხელ მოუმატეთ
სოციალურ მოღმის რანგიც
ეს-თაქადი, თუმცე, სიტყვიც
„უმიწოც“ და „აბანაგიც“!
ანუ ჩატბრა ეს ამბავი
და ის სიყოც ადვილს შერჩა,
თუმცე ვამეცს ამის გამო,
მხრებუც კი არ შეიჩხა.
მას სჩიოდა მხოლოდ მუშა,
გამეცზე რომ ასე სჯიდა:
„სიტყვა სხვა აქნს, საქმე — სულ სხვა,
შუა უღდას შიობის ბიროს!“
ონისიმე.

კ ა კ ა ბ ა ძ ი ს გ ა მ ო ფ ე ნ ა ჯ ე

— სიმაჩილე ვითბრა, ვერაფერი ვამოვბა — რა მნიშვნელობა აქვს ამ სურათებს?
— ის მნიშვნელობა აქვს, რომ — ვერ ერთა, რაც გინდა იმას წაუწერ კვეპით და, მეორეც, რომ ვორც გინდა ისე ჩამოკიდებ — წაღმა — უსულმა!

ბ ბ ი ს ჯ ჯ ი

ტარტარონის დაკლებით ტყეში წაყვანილი, რომ გავს-
წნობილი ტყეების მოლოზარობას.

შუაღამე მიწებოდა, როცა შუა ტყეში ამოგვიყი
თავი.

— დღეს თქვენი დღესასწაული, ე. ი. „ტყის დღეა“.
გვითხარით რა დღეში ხართ? — შევეკითხე ტყეს და ფან-
ქარი ხელში მოვიბარევე საუბრის ჩასაწყობათ.

— ჩვენი დღე ასეთი დღეა, ყური დაუგდეთ რამ-
დენი ცულის ხმა ისმის!!

და მართლაც მიდამოს აყრებდა ცულების ხმაური
და მისი გზი.

მე წავედი საიდანაც ხმა მესმოდა.
— რა ამბავია, ხალხნო, როგორ ყველა შესევხარით
ურთად! — შევეკითხე მათ.

— ეს იმიტომ, რომ დღეს სოფელში კრება გეჭონდა
და დაეღინეთ, „დღეს შემდეგ პრეტრიო ძირი ხე არ
მოეჭვართ, ფიცი და პატროსანი სიტყვა დავედეთ, რომ
შევასრულოთ ეს დაღვნილობა.“

— შერე და რატომ ჩეხება თუ უმოწყალო! ეს ხომ
ჭურჭობაა?!

— უკაცრავად, მაგრამ თქვენ ცდებით. ჩვენს დაღ-
ვენნილობაში ნათქვამია: „დღეს შემდეგ“, ე. ი. ამიოამ
12 საათამდე ჩვენ კიდევ გვაქვს ვადა. სინდისური ხალხი
გართ, სიტყვას ვიცავთ. ამიტომაც გამოვსულვართ და გვი-
ნდა თორბეტ სათამადი რაც შეიძლება მეტი ტყე გავჩე-
ხოთ, თორემ შემდეგ უფლება აღარ გვექნება თანახმად
ჩვენი საერთო დაღვნილობისა.

როცა მოვდიოდი, შემომეფთვა გამოქცეული და შე-
წინებული ტურა, რომელსაც კბილებში ჭათამი ეჭირა.

— რა ამბავია, რომ ასე გარბინართ? — შევეკითხე
ტურას.

— რამდენი ხანია მოვრბინართ; თავშესაფარი ვერსად
ენახე. უკან ჭათამის პატრონი მომდევნა. შენ გენაცვალე,
მიწოდეთ, თორემ მეტი სიზმლი აღარ შემიძლება ამ ნატ-
ყიდარზე! — შემოვივედრა საწყალი ტურა.

— რა გიმელო ჩემო, ძმობილო!

— ჩამომამორე ის კაცი და არ მინდა მისი არაფერი,
ბირსაც არ ვიზამ ამიერიდან სოფლისაკენ!

— გააგდე ეს ჭათამი აქვე და აღარ გამოგდევნება,
რა კი ჭათამს ნახავს!

— შენი ოჯახი ამშენა ღმერთმა, კარგი არ მასწავ-
ლები? — გაუხარდა ტურას, ჭათამი იქვე დაგდო და მუხ-
მულით უშინარა წაყვანილი.

— მამაძალო. — შეაგინა ჭათამის პატრონმა ტურას,
როცა მომაკვდავი ჭათამი ნახა, კიდევ კარგი რომ ეს ტყე
გაჭრებთ, თორემ ის უსინდისო ტურა საღმე დამეზალე-
ნოდა და ეს ჭათამიც დამეკარგებოდა.

— როგორ- ტყის გარეხა კარგი საქმეა? — შევეკითხე
უკმაყოფილოთ ჭათამს პატრონს.

— რა თქმა უნდა კარგი საქმეა, თორემ ტყის ნადი-
რები ავიცილებდნენ; ესე კი კურდღლსაც არა აქვს თავ-
შესაფარი.

— ეგის თქვენ არ იცით რა დიდი მწიფენლობა აქვს
ტყეს. ტყე რომ არ იყოს, მდინარეები დამზობდნენ!

— ძალის კარგი თუ დამზობინა, ჩვენში მდინარე
ჩამოდიოდა. ყოველ წლიურად დიდდებოდა, ნაპირებიდან
გაღმდობოდა და სოფელი მიჰქონდა. რა გეგება არ ვიცო-
დით. როცა განუთში წაყვითებით, რომ ტყის გარეხა მდი-
ნარეებს ამოზობთ. — ჩვენც ახლევით და მთელი ტყე გა-
ჩეხეთ. მართლაც, ოგი მდინარე ისე დამზოა, რომ ეხლა შიგ
ჭათამიც უშინარა გადის გამოდის.

— კი მაგრამ მოსაგვარი როგორი გავტე? — შევეკით-
ხე, მაგრამ, თურმე მის ეწოსთან მივედიოთ და დამემშვი-
დობა:

— შვიდობით იყავით!

— თქვენ რას გვეტყვით ტყის მწიფენლობის შესა-
ხებ? — შევეკითხე ნაძვის ძირად ქალ-ვაჟს, რომლებიც
ერთმანეთს ალერსით ისე იყვნენ გატაცებულნი, რომ
ვერც კი შემაშინეს მათ წინ მდგომი.

— ტყე? ტყე დიდებული რამ არის. შეყვარებულენ-
ბისათვის ტყე პირდაპირ მისწრებაა. ტყე სითამაშეს აძ-
ლევს შეყვარებულებს, რომლებსაც ავიწყებს „მესსანურ“
ტრიალიტებსა და მორალს... ტყეში ყველაფერი ხელს გი-
წყობს, რომ მიწვევდ და ჩაეკინოს სატროლს, ისე მაგრად,
რომ! — და ეს სახეში მოსული ვაჟი ჩაეკონა ქალს,
რომელმაც მაგრად მოჰხადა ხელები.

— ო, უკაცრავად, თქვენ აქ ყოფილხართ! — მიობო-
დიშებს, როცა დახტრა მათი ექსტაზი და მე დამინახეს.

ემშას რომ არ შევეცილიყ, (ადამიანი ვარ) იქიდან
გაღე წამოვედი.

ის იყო ტყე თავდებოდა და სოფელი იწყებოდა, რომ
სახლვარზე სამი შეიარაღებული კაცი შემხვდა.

— თქვენ ვინა ხართ? — შევეკითხე პირველს.

— ტყის-მცველი! —

— თქვენ? — შევეკითხე მეორეს.

— შენ ვარ ტყის-მცველის მცველი, რომ მან ტყე არ
გაჩეხოს.

— თქვენ ვინა ხართ? — შევეკითხე მესამეს.

მე ვარ ტყის-მცველის მცველის მცველი, რომ ამ უკა
ნასკენელმა ტყე არ გაჩეხოს,

— კარგი, მაგრამ შენ ვინა გაცას, რომ ტყე არ გა-
ჩეხო?

— მაგას ჩვენ ვცავთ! — მიბასტეს პირველმა ორბმა.

ტყე და სიყვარული

დღეს იქ სულ სხვა საღამოა, სხვა საღამო, სხვა საღამო... წამო ტყეში, ტყეში წამო!..

— მამ ერთმანეთს სცავთ არა?
 — სხვანიირად არ ეწყობა; ტყე გაიჩეხება რომ ასე
 მკ გქნათ!

—
 ორი კულაკი დაეჭირათ და მიჰყავდათ.
 — რატომ დაეჭირათ! — შეეკითხებ ტყის-მცველს
 წომელსაც ისინი მიჰყავდა.
 — ტყეს ჩეხდენ და იმიტომ!
 — ამათი საქმე მე ვარ გავიგე! — ელაპარაკებოდა ერ-
 თო კულაკი მეორეს. — ქვეყანას აყრუებენ, რომ განათლე-
 ბა მოგვაჭესო, სოფელი ქალაქის ყაიდაზე უნდა მოვაწ-
 ყოთო და, ამავე დროს კი, ტყეს ასე იცავენ. ვა, რა უპკუო
 ხალხია! მადლობა უნდა გვითხრას, რომ ტყეს ჩეხაეთ,
 ესენი კი გვიჭერენ. რომელი განათლებული ხალხი იცავ-
 და ამათსავით ტყეს?! ტყე ხომ გაუნათლებლობასა და ე-
 ლურობას ნიშნავს!

— პაი, პაი, რომ ასეა... მაგნიჩ ხომ გაუნათლებელი
 არიან და ყოველზევე ელურობას იცავენ... ვარდა ამისა
 ტყეს იმიტომ ჰეარეკლობენ, რომ — როცა დამარცხდე-
 ბიან, სად უნდა დიბალონ, ვინ მიიღებს მაგათი? პა-და გა
 წირვების დროს ტყე იქნება მაგათი თავშესაფარი და და-
 სამალავი... აი, იმიტომ იცავენ ასე თავგამობებით
 ტყეს!

ვინყარი.

სული ობოლი

(გამფლანგველების გოდება)

ნურვიც იტყვის ობლობისა ვაგზას,
 დამნაშავე ოდეს ჩეკას გაეგას,
 საბარლოა მხოლოდ სული ობოლი,
 საპატიმრო გარს არტყა ვით რგოლო,
 ენატრება მას ლაფვარი და შოლი,
 ენატრება შაერი და საწლოლი...

—
 რა კარგია ახლა გარეთ გვრება
 და ალერსი თამრისი და ნინასი!
 ფულით ხავებ პორტფელის ტარება...
 ეგებ ცოლთან მტრება ვინმე ბინაში...
 ახლა ვიწვი შევიღება გენია...
 რა დრო იყო ესეირნობდი ავტოთი...
 სად ხარ ჩემო უნაწესო უენია,
 დღეობაზე რომ შოგროავდი მანტოთი?..
 მაგარმა კმარა წარსულისკენ ყურება,
 შოგონება რისთვის ვაღამეკიდა!
 ახლა ვირი მგობნის მე დიდ ყურება,
 ჩემო ტანო თავი შენ სად გეკიდა?

ფიორი.

პირის ჯანო

წერილი ბათომიდან

ბატომში ამბავს მოგწერ, არ გეპასოს იმის შესახებ, თუმცა ამ საქმის გარეგნულად ბევრმა იცის შინაარსი. გვარს არ ვიტყვი... ვინ არ იცნობს სახელია მისი საშა, ამ ბათომში იგი დადის გვეგონებით ვიღაც უაშა. მეგობრები ხომ ბევრი შევსებ, აღარა აქვს არვის შიში, ქრისტესავით ლოცულობდა მასზე მთელი ჯგუფი. მისი საქმე რომ გავლევს ხომ არ არის გასაკვირი, — თუმცა ჩემს გარდა ბევრი აქვებს, მე როგორ ვხატე მისი ძვირი!

მართლმ თურმე ორი თვის წინ აქ ბათომში ზამთრის პირას საშა სვამდა მეგობრებთან საღდაც ღუქის განაპირას.. დილაშობის კვირის დღე, რადგან მქონდა კარგი ხოში, მთელი ღამე ღვინის სმითა სწრაფ შეიქნა ის ზარხოში როს გათუნდა წამოვიდა; მიღის სახლში ჩენი საშა, მაგრამ, დახტო უცაბედათ მას შემოსვდა ვიღაც ნაშა საშამ ნაწლ ჩაუცინა, ჩაიქნია კოხტით ფრაკი, ამ ქალს უკან დაედევნა და დაუწყო ლაპარაკი..

სხე შიხარბ: — საღ მიდიხარ? გენაცვალე ჩემს ქაქუჩას... მე ერთს თუქნა: არ დაგწერია, ოღონდ შენთან ვინაწარმო.. ქალმა უთხრა: — მეტი ძვირად, მე არ ვღირვარ, გენაცვალე; მე ჩემს ამბავს მოგახსენებ, მხოლოდ ცოტა დამაცალე.. იქნებ შენ არ მოგეწონოს, სიტყვა ვითხრა გვარაინი. ქალიშვილი არ გვეგონო მე ქალი ვარ ქმარაინი. შენს ბინაზე რომ წამოგყუვი, შემომხვდება საღმე ქმარი. ჩემზედ ძლიერ იტვიანობს, ტანში მივს შიხის ქარი, ჩემს ბინაზე წამოშეყვი. ეხლა სახლში მე ვარ მართო, მხოლოდ ერთი შენ წამოდი, სხვა არავინ შეიმატო! მიიყვანა ქალმა სახლში. ასე უთხრა: — დადექ გარეთ! ცოტა კიდევ გაიცინე, ნუ ხარ ასე მგლოვიარეთ.

„აეაღება ქრისტესი“

საშა უცდის გულის ძვირით, არ გამოდის გარეთ ქალი, სული ყელში ებჯინება ეკიდება ცეცხლის აღი... ვრღაც კაცი გამოვიდა, დაინახა საშა ზეზე, ასე უთხრა: — რას გარჯილხარ? ან ვის უყდით ამ კიბეზე? საშამ უთხრა: — არაფერი, აქ მოვეყვი ნაცნობ ქალსა! — გული დაუსევლიანდა, და მიეცა ცეცხლის აღსა. ის უცნობი ჩამოსცილდა, და შევიდა იქვე სახლში, — და საშა კი მოწყენილი წარტოღარჩა კრდეც კარში..

მეგობრს საშა.. მაგრამ სვეტრა ქალის სიტყვა და ფიცია... ამ დროს გვერდში ამოუდგარა იონის მილიცია, რაიონში ასე უთხრა: — ვინ გეგონათ თქვენი ტოლი უსინდისოთ გაკილანძვადით, — ის კონსულის არის ცოლო..

და გამსახლში მოაბრძანეს საშა „პირის ზარბა“.. თავის ამბავს არ აცხადებდა, დატყვევნილი იარება. ვინახუდენ.. ასე მითხრა: — ქმარი ვიყავ ორსულისა! რა ეშმაკმა გადამკილა ცოლი ვიღაც კონსულისა?! მე წინ და წინ გამიბრება, დავეთანებ წაუღაზე.. საში თუე კი ციხე მომცეს, ტყველად ქალის გაუღაზე. პატიმრობას შევეჩვიე მოქირევი ბიო საშა და მწვადივით შემეყვარდა ლობიო და „ციხის კაშა“.

„მეგობარი“

H2SO4

საქართველო
საბჭოთა კავშირი

ქეფობენ ბაღში
ელექტრონის სხივზე..

ეს გაზაფხული
უკვე თავდება;
დგება ზაფხული —
სეზონი ბუზის
და დაიწყება
სახტიკი სიცხე
სტეხე მომგვრელი
გოგრაში მუზის!
ან ადუღდება
თავებში ტვინი
(ცხადია: თუ კი
არის ის თავში),
და ლექის წერას
უველა დაიწყებს
ვინც უნდა იყოს
ბერი თუ ბავში.

პო, ადუღდება
ზაფხულის სიცხით
ისეთნაირად
ტვინი გოგრაში,
რომ მოგაგონებს:
თითქოს დიდ ქვაში
იხარშებოდეს
ლობოს ქაში..

ან მოგაგონებს
ტვინის დუღილით
ადუღებულსა
ქოთანში ხარისს,
(ეს მოგონება
მოგიყვანს მაღახ
და მიაშურებ
მიკიტან დარჩის).

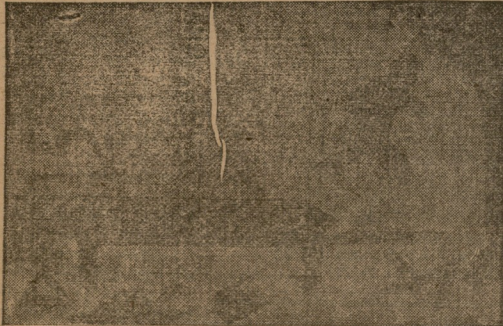
ან ადუღდება,
როგორც გინახავთ
შემოდგომაზე
ტკბილი მატარი...
შე-და ასეთ დროს
რომ არ დასწერიო
ლექსი თუ პროზა,
არა გაქვს ჩარი..

არა გაქვს ჩარი,
არც „ჩარი-ჩამა“
ამოღის ბული
და ოხვივარი;
არ შეგიძლია
მუზას რომ ჰქაღრიო
ლექსის თუ პროზის
შეთხზავზე ვარი.

ზაფხულში თავი
და თავში ტვინი
ადუღებულსა
შგავს მიწის მაღან-
საიდანაც რომ
ქვემო სიღრმედან
ზემოთ ვულკანი
ხეთქავს და ატანს

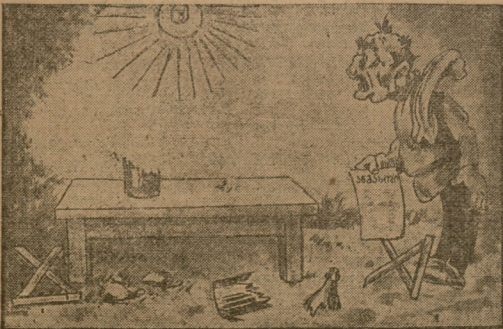
ოთხი დღის შემდეგ
ოცდათერთმეტში
უკვე თავდება
ეს გაზაფხული,
შაგრამ „ბარტაროზს“
ვინც ბამნიწმარს,
ვერ შეაწუხებს
იმას ზაფხული;

ჯზოზოია,

ჩაქრა ელექტრონი,—
და გარშემო ბნელა.

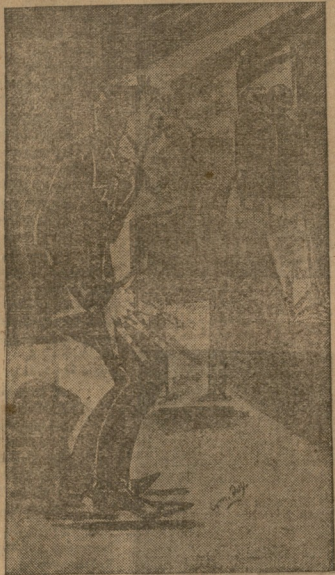
დრო იხელთეს ბნელში
და... გაიქცა ყველა.

ანგარიშით ხელში
გაატურეს ტივზე

ყრუ ტელეფონი

ჩრდილოეთის გამწარვე ბეტონ-მატურა ტელეფონით დაღობა-ქმნა ღობის ორი მუხრია.

— ცინტარლანიაი... ცინტარლანიაი... ო.ი. და. გიგაშის შურბანი. ის მხათე ორზაზურანი შურთი ჩავაგდე და თაქმენახე პასუხი პე ოსმის!

მონხენების შემდეგ შეკითხვები

შამულა ჩალაქემ თოხი საათის დაუღალავი ლაპარაკის შემდეგ როგორც იქნა გაათავა თავისი მოკლე მოსხენება საერთაშორისო მდგომარეობის შესახებ, დარბაზი სიხარულით შეეგება მოხსენების დამოაზრებას და მსურველ ტაში დასცო.

თავმჯდომარე გამოფხიზლდა. გადავალთ თვლი აუდიტორიას და მიმართა:

— ამხანაგებო! ჩვენ უკვე გულდასმით მოვისმინეთ ანბ. შამულა ჩალაქის მეტად საყურადღებო მოხსენება. ესაა ანხანაგი მოხსენებელი ამოქურთვით, ისე უნდა ვისცემს როგორც წესი. ლობით, ისე უნდა შეკითხვებზე. შამულამ კორსთელი მოიწინადა, ჩახველა, როგორც წესია ყოველი დირექტორი მომსახურებისა და შემდეგ მისწავდა თავის წინ პურბუშე-ლასაეთი დავროვილ ქალაქებს.

— ამხანაგებო! მე ვეცდები მხოლოდ დიდნიშენელოვან შეკითხვებზე

ზე ვაგვცე პასუხი. უიმიოსოდ თქვენც მოგვსენებთ რომა...

შამულამ ისევ ჩახველა. (ეს რა კარგი რამ მოუფხიზნია ჩახველებს! უიმიოსოდ რა მწველებოდა გაქორცვბანი ჩაერთილი მომსახურებელს?)

— ამხანაგებო! აი, შეკითხვა პირველი:

„ამჟამად ჩინეთში რევილიუციაცაა თუ რეპუტიაცია?“

— უნდა მოგახსენოთ ამხანაგებო: ჯერ ეს საკითხი არ გაჩრქულა...

პლენუმზე და არც შესაფერისი რევილიუციაცა გამოტანილი. მაშნუ აქაქარბობით, რადან თვით ჩინელებიც არ ჩქარობენ ამ საქმის გამორკვევას. მეორე საკითხი:

„რასთვის იბრძვის ჩან-კაი-ში?“

— ჩინეთის იბრძვის ვაკე, ნუ თუ აქამდის არ იცით? იმისათვის, რასთვისაც იბრძვის ფინ-იუს-სიანი.

შამულა: — ვინ-იუს-სიანი ჩინეთის იბრძვის?

შამულა: — ჩინეთისაკენ ინსანა შინი.

შამულა: — ჩინეთისაკენ ინსანა შინი რიღასათვის იბრძვის?

შამულა: — ჩინეთისაკენ ჩან-ძოხ-ლინი.

შამულა: — ჩან-ძოხ-ლინი რიღასათვის იბრძვის?

შამულა: — (ჩახველებს)... ეგ კი ეღირ ცეცხ, ამხანაგო, და ბოლოს რა გასაკვირია, რომ ერთ კითხვაზე მეტად მოგვცე პასუხი!

თავმჯდომარე: — განაგრძეთ ამხანაგო ჩალაქემ თქვენი განმარტებენ შემდეგ მხელაფერია ცხადია კრებისათვის როგორც დღის სინათლე.

შამულა იღებს სხვა ქალაქს.

შამულა: — გერმანიის არჩევნებს როგორ უცქერით, ანბ. ჩალაქე?

ჩალაქე: — როგორ ვუცქერი? ვანა ეს ძნელი გამოსაცნობია? ესაა არჩეულია იქ 54 კომუნისტი, ამის მაგიერ რომ აერჩიონ 50, ან 41; ან 25, ან ეოდე ნაკლები — ეს ძალიან საწყენი იქნებოდა. მაგრამ რომ აერჩიონ 60, ან 70, ან 100 კომუნისტი, ან უფრო მეტი — ცხადია ეს ერთობ სასამართლო იქნებოდა.

თავმჯდომარე: — ანბ. ჩალაქის განმარტება ყოველმხრივ მისაღებია, როგორც უდავო ჭეშმარიტება.

ჩალაქე: — კიდევ შეკითხვა:

„ავსტრიის მთავრობა ვასცემს თუ არა გულა კენს?“

— უნდა მოგახსენოთ, ამხანაგებო, რომ ამ საკითხის გადასაჭრელად მხოლოდ ორი გზა არის: ან ვასცემს, ან არ ვასცემს. შესამე გზა კი აქ არ არსებობს.

შამულა: — რას ფიქრობთ „ნახტის კონტრ - რევილიუციონერებზე“?

შამულა: — რას ფიქრობ? მხოლოდ ჩვენ მტრებს ვუსურვებ იმითათნა ქამის და იმითათნა შერეობას — სტეპს არავის.

დარბაზში სიჩუმე ჩამოვარდა.

თავმჯდომარე: — ამხანაგებო! მეტი აღარ არის შეკითხვა? მაშნუ კენს ვუყერი ანბ. ჩალაქის საერთაშორისო მოხსენებას. ვინ არის მომხრე? ვინ არის წინააღმდეგი? თავი ვინ შეიკავა? მოხსენება ერთმანად არის მიღებული.

შამულა: — რას ფიქრობ? მხოლოდ ჩვენ მტრებს ვუსურვებ იმითათნა ქამის და იმითათნა შერეობას — სტეპს არავის.

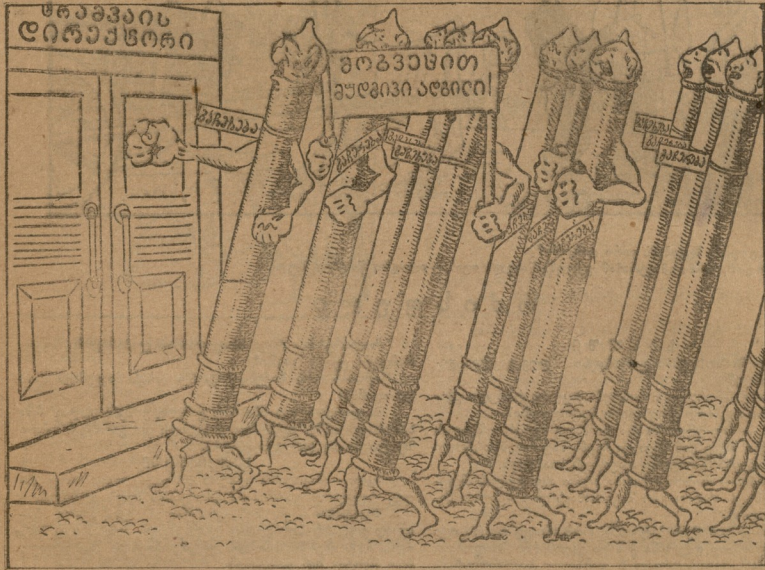
დარბაზში სიჩუმე ჩამოვარდა.

თავმჯდომარე: — ამხანაგებო! მეტი აღარ არის შეკითხვა? მაშნუ კენს ვუყერი ანბ. ჩალაქის საერთაშორისო მოხსენებას. ვინ არის მომხრე? ვინ არის წინააღმდეგი? თავი ვინ შეიკავა? მოხსენება ერთმანად არის მიღებული.

შამულა: — რას ფიქრობ? მხოლოდ ჩვენ მტრებს ვუსურვებ იმითათნა ქამის და იმითათნა შერეობას — სტეპს არავის.

შამულა: — რას ფიქრობ? მხოლოდ ჩვენ მტრებს ვუსურვებ იმითათნა ქამის და იმითათნა შერეობას — სტეპს არავის.

„საკროტესტო დემონსტრაცია“

ტრაგედიის პანორამაში: —ადარ შეგვამლია მეტი მოთმენა! დირექტორს მოვსთხოვთ, რომ მოგვცეს ერთი მულმივი ადგილი!

„დღეს მოღაშია“

ჩვენი ხალაპჩე მეტრე ცოლს ირთავს და ქორწილისთვის მზადებაშია... თუ ხომეა მისცა, —მასაც ვაუწყებს, მერმე რა ვუყოთ!? ეს მოღაშია.

ესტეკათ: ცოლმა ვითხრა: „კრუბდემინი მსურს; აწ არ გავივლი ამ ვაბაშია“
„ფული არა მაქვს“ თუ გავუბედე — ის თავს გაავტებს... ეს მოღაშია.

ესტეკათ: ხულოგანმა ჩავიგოდა ხელში და აუკერა შიგ კეფაშია; თუ მილიციელს ახლავ ვერ ხედავ, უნდა ითმინო... დღეს მოღაშია.

ესტეკათ: სამსახურში გავცინადება, ტრამვაის მისდევ როგორც რაშია. ჯარიმისათვის ფული მზად გჭირნდეს ათი შაური... დღეს მოღაშია...

ესტეკათ: გულმოსულმა გამოაფურთხებ იქვე მიწაზე, ან ქუჩაშია. მილიციელი თავს დაგაღებება ჯარიმისათვის... დღეს მოღაშია.

ესტეკათ: „ტარტაროზში“ გავხენე ლეძი; ფეკობ —დაბეჭდენ პირველს ორშია და... მეგრამ, თი, საცხროველებე! დაბეჭდვის ნაცვლად ის გოლორშია.

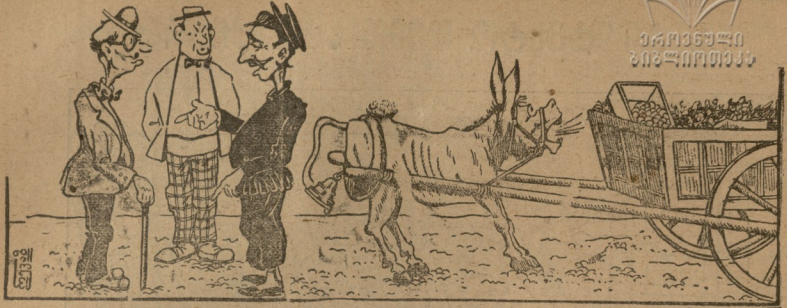
ესტეკათ: შრომის შირვის ძველი წიგრი ხანს უკვე სწუროხარ ძველ სიამია. ხედავ ლამაზი გუმინ ჩააწერეს — და დღეს მსახურობს... ეს მოღაშია.

ესტეკათ: იანვარში შეირთე ცოლი, კიდევ გატარდი იმ დღეს „შაშია“... რე გაიკვირებ, დღეს მოღაშია, რომ ცოლმა მთხმის შვილი შარტშია!

ესტეკათ: მეზიარენს იმ დროს შეესწავრ — სიყვარულს უნჩის ვაქს ოღაშია; გასთვდეს — იმ დროს ხელს ნუ შეუშლი, ცოდეს არიან... დღეს მოღაშია.

ესტეკათ: სახელმწიფო გაფლანგე ფული, ვიყვარდა: ბალი, ცეცხა, ტაშია, — მოგაბრანებენ მაღლ გამოსაქრონი, რა ვუყოთ მერმე! ეს მოღაშია.

კარილე საფინიელი

— ეს რა უკუღმა შეგინახავს ვირი ტარკაში?
 — ის იმიტომ, რამა ამ ვერანამ უკუღმა წასვლა იცის, — იტოვში წაღმა გამოვა.

რ დ ი ს ფ უ ლ ი

ს ა ხ ლ შ ი

აკია — ბოშო დესანზე, რამდენი დღე გაკლია და-
 ლოგინებამდე?

დესანზე: — რა ვიცი რამდენი მაკლია; რომელი ეტი-
 მი მე დამინახე, რომ ყოლოდნობი მეტოდინება?

აკია: — თუ დებრთმა ჭნა და მალე შედიხარა შეილის
 შეძენა, ჩემი საქმე წინ წავა და ჩვენს მალარობაში ტოლი
 აღარ შეყოლება, განიერად დაიწვივებ სიარულს.

დესანზე: — რატომ გინახია ბოშო ასე შეილის შედე-
 ნა? რაც, შეაქვს ისინიც ვერ შეგინახავს და ნახევრათ ში-
 შველი დაღიანა.

აკია: — ვაი შენს ბატონს, რომ არაფერი არ იცი
 შე საწყალათ! თუ დებრთმა ჭნა და ვაღინახი შეილობით,
 ას მათითანს გამოვადრიალებ დამზღვევ საღაობიან.

დესანზე: — ბოშო ქე არ გავკეთებდით რომ ას მანე-
 თიანი ავილოთ.

აკია: — ვაი შენს ბატონს, ქვეყანა ვაკეთდა და შენ
 ვერ გავიგე, რომ დამზღვევი საღაობი იძლევა ჩიძის
 ფულს?

დესანზე: — ბოშო ქე არ გავკეთებდით?

აკია: — ოხ, გენაცვალოს გამომცემელი, რა კარგი
 გფრის გამოძახებე ჩემი საყვარელი დესანზე (კოცნის).
 აქი ვითხარა ერთი თვის იქით ჩიგნი საქმე წინაა მიეჭი?
 ორი ბიჭისათვის ეხლა რისი ფულს 200 მანეთამდე ავაყ-
 რაჲ და ჩიგნი საქმე წინ წავა.

დესანზე: — (ლოგინიდან) ბოშო, გამასულელებ,
 პირდაპირ მავას რავე დღეიჯარებ, რომ ჩიგნი ბედარტი
 მოემქობისათვის ფულს გემიტეტნს მთავრობა?!

აკია: — ჩემო მშვიტებო რესანზე, ოღონდ შენ დამ-
 ხელი დლოგინებული მიმავალ კვირას და რომ ჩამოვალ
 ტყუილიდან გატკიცინებული ორასიანს ათვილებ სარ-
 თულაში.

დესანზე: — ბოშო, იცოდე პოეზით წამოდი შაბათს,
 ტყუილ არ წამოხვიდე, თორემ ელოდე უწყალები დაზე-
 დება და ამოართმინებ პირში ლუქებს.

აკია: — მავის დოლი არ გეცნეს, ჩემო დესანზე შენ
 მე პოეზით წამოვალ თუ ფიხით, ფულს მაინც მოიფ-
 ჩნებოლებ, მარა მიზახარი, რაგორი ფული წამოვიდო-
 ქალოლის თუ ვერცხლის?

დესანზე: — ეგ შენი ნებაა, ჩემო კარგო, მარა მე
 ყლოდე არ შეგინა, რომ შენ ფული გეგობა.

დამფლავებ საღაობში.

აკია: — (დამზღვევ საღაობში):
 — მოგატანე ბატონო მოლაგე, მოწმობები და ვა-
 მშიშვერე რისი ფული ბოგმებისთვის.

მოლაგე: — რავე მრავლობით, ლაბარაკობ, კაცო
 რამდენი გავსე ბოგში?!

აკია: — ორი ბიჭები ბატონო (თავს ჩაღუნავს აქია
 და იცინის).

მოლაგე: — თუ ძმა ხარ გამორივე შენი ქალის მო-
 ნათესავე ვინმე, ეგებ მეც გავკეთდე და გამირღწეს ერთი
 შვილი მაინც (აძლევს ფულს).

სამიკიბროში.

აკია: — მიკიტანო, რატომ არ გავქვს არღანი თუ კი-
 დდე უფულოდ გვონებარ? (მოკრავს ხელს გიბნებე).

მიკიტანო: — ვა, შენ გენაცვალოს შენი გვარი, რა-
 ფრად გიყვარს ბურ-ღინო. ცხოვრებული მამა მიწიც მსე-
 იყო. შენს ძებნაში მამაშენს ეუკაცობით და მხარეკელი
 ბით მარტო შენ გამგვანებ.

აკია: — მოიტანე ერთი დღეისი ღვინო; ერთი დღეი-
 ნიც იმ მაგიდაზე მაიროვი კაცულის (უჩვენებს მეორე მა-
 გიდაზე და უძახის): კაცულის გუშარჯის დღეისა
 ღვინო!

მამივის შემადგ.

აკია: — რა გურგება მიკიტანო?

მიკიტანო: — (შამაღლა ხალხს ვასაგონათ) თუ არ
 გავქვს, ბატონო აქია, შენდღე მომიცი რაღან ნახარჯს
 ბლომებადა.

აკია: — (ამასვლ) ხომ არ გინდა შებერტყვა! რას
 ქვია არ მავქს? როლის იყო აქია ნისიად ქიფობღა?
 შროთი მაღე...

მიკიტანო: — 66 და 87 კანეიკი, მარა ოთხმოცდა
 შეიდი კაპეიკი შენზე იცის.

აკია: — (ამასვლ ისდის ფულს) ვის უფრო კარგ
 ღვინო აქვს კიდე სამიკიტანოში, რომ იქ წვიდე?

მიკიტანო: — ყველას, ბატონო, მარა გყავოფა: წაღ
 ეხლა ოჯახში!

აკია: — ეს შენ არ გეკითხება — იცი? მეორეი არ
 დადგენს ასეთი.

მიკიტანო: — მამატე, ბატონო!

აკია: — მიკიტანო, მომიყვანე აქ სხვა მიკიტანები

მიკიტანო: — ბატონო აქია, გუშინ ყველანი აქ იყ-
 ნენ და გთხოვდენ ვალუმს და თუ არ მიეცა, მეშინია,
 რომ მოგვლან კიდეც.

აკია: — გადი, მომიყვანე აქ მთელი ტყუილის
 ხაზისი მიკიტანები.

მიკიტანო: — არა, ბატონო, ვერ გავებდავ მოხვლას,
 მარა თუ გამატან ფულს მე მიიტან.

აკია: — ვინ რამდენს მოხვდა თუ იცი?

„შეხვეწება“

...არის შემთხვევა, რომ შტეტის შემკორების კომისიაში, რადიკალურ აჯანყებულობით სულა იხილებოდა მისი შემკორების შემკორების დროს, რომელიც არა ხელისუფლების მიერ მიტყველ დროებითად, არამედ პირადლ მოსახლებით.

კომისიის თავმჯდომარე: — ამხანაგებო, მართალია: ყველა ჩვენგანი წინააღმდეგ ვართ ყოველგვარი შემკორებისა, რადგან შემკორება იწვევს ხელსაღიად შტეტების გადიდებას, მაგრამ რა გავქუთა. (ათვლიერებს სიას. შემდეგ მიმართავს ერთ-ერთ განყოფილების გამგეს). თქვენს განყოფილებაში ვისი შემკორება შეიძლება?

განუ. გამგე: — ორი დღეა ვითვლიერებ თანამშრომელთა სიას, მაგრამ ვერც, ერთი ვერ აღმოჩინეი შესამკორებლად!

კომ. თავმჯდ. — გოცადის შემკორება შეიძლება?
განუ. გამგე: — ყოვლად შესულებელია. გოცადე რომ შევამკოროთ, ჩვენი განყოფილება ჩაკედება; მე გგონია არც თქვენ იზაბთ ამას არ ვახსოვთ გიგოს ვაცილებათი როგორი სიმღერა სეკეპა?

კომ. თავმჯდ. ახ, ეს ის იყო?
განუ. გამგე: — დიან, ის აყო. და მისი შემკორება როგორ შეიძლება?

კომ. თავმჯდ. — მარილადის შემკორება, მე გგონია თამამდ შეიძლება.

განუ. გამგე: — მარილადის შემკორება უფრო არ შეიძლება, ვიდრე გოცადისა. მარილადისანა ჭურბორილიანი ვაცი ერთიც არ არის მთელ დაწესებულებაში. თვე ის არ გვაა, რომ ორ-სამაგერ ჩვიდი არ გამართოს და არ დგება ტრეთს... ასეთი ვაცის შემკორება, მე გგონია მიზანშეწონილია და საზიარო თვითულ ჩვენთათვის... გართა ამისა, ისეთი მშენეირი ცალი ჰყავს, რომ...

ხმები: — მართალია, არ შეიძლება მისი შემკორება!
კომ თავმჯდ. — რაჟი მაგრამ, მეც არ ვარ წინააღმდეგი, მით უფრო, რომ ავერ ყოველა შესამკორებელი ვაცი — წიკობაძე.

განუ. გამგე: — ამა, პა, პა! მაგ არის რაც არის. ნუ თუ დაგაწყებათ ვისი პროტექტითი ამის მიღებულე!
ხმები: — პო, პო, მართალია... მისი შემკორება შეუძლებელია.

კომ. თავმჯდ. — არ მინდა შევამკოროთ
განუ. გამგე: — გოცადეზე ნაკლები არც არზინაძეა. მართალია: მან სიმღერა არ იცის, მაგრამ პირველი სატოლუმბაშო და სასტოლა კაცია. ისეთი ხუმარაა, რომ ჩქით უკუეოს... გართა ამისა, ის ჩემი აბოლბელი ნათესაია.

კომ. თავმჯდ. — ეს ვინდა არის — ნინა ცქრილაძე?
განუ. გამგე: — ეს არის საქმეთა მმართველის, ავე ესთქეთა მოადგილე!

კომ. თავმჯდ. — საქმეთა მმართველს-რად უნდა მოადგილე? ეს სოლიად ზედმეტია. აუცილებლად უნდა შევამკოროთ.

განუ. გამგე: — ვე! თქვენ აღბათ არ გაგონდებათ ცქრილაძე, ისეთი მშენეირი თანამშრომელი, სხვა არ არის მირავ. სხვა დასტოვებულე. გამგებანი ჩვეი შემკორებრიან, რომ ისეთი ლბაში თანამშრომელი ჩვეი გვაყავს, როგორიც არის ცქრილაძე. ნუ თუ არ ვახსოვთ. მარშან რომ კოჯორში ვავისეინენთ ატოთი, ოღუ წვეყყანეთ და როგორ ვადაიბირეთ ყველანი? რა მშენეირი ქალია!

ყველა: — ჰაა, ის არის!

განუ. გამგე: — დიან! ის არის.
კომ. თავმჯდ. — ამა შევამკოროთ სკამაძე, თორემ ისე არ შეიძლება! ვინმე ხომ უნდა შევამკოროთ! ამის მეტი არაიენ დარჩა!

განუ. გამგე: — აი, ამის შემკორება კი თამამდ შეიძლება. ისეთი უფრო რამ არის, რომ მთელი დღის განმავლობაში დატოვებში ატქს თავი ჩაჩრული და სულ მუშაობს. წარმოადგინეთ ცქრილაძესაც კი ერთხელაც არ შეხედავს ისეთი უღაზათო რამ არის. მისი შემკორება თამამად შეიძლება. შევამკოროთ.

ყველა: — შევამკოროთ! შევამკოროთ!

მიკიტანი: — ბნო 25, გელუ—27 მანეთს და მისა 36 მანეთს.

აკია: — (კვლევა ამაყრად) აჰ, მიუტა ეს ასი მანეთი და გამუართი მუგ მამახალბეს ხურდა იცოდ, თან შოთებზე ანგარიშები, რომ მეთი არ ცლობ.

მიკიტანი: — არა, ბატონო, მიგებს ისე ვავაქრტინეკბ, რომ ლდინ ვავაცილ სულ. (ართმებს ფულს და გარბის მიკიტანბთას).

ისხ ოჯახში

აკია: — ბოშო, გლახა ფერზე ხომ არა ვარ!
დესპინე: — არა, ჩემბ მშენეირო, ჩირალდანივით ხარ ანთებული სანეზე; გგონი ვადაკარლშიც ხარ.

აკია: — არც უმიისახა, ხუთი დღე ლმე თავდება, რაც ვსამდ გამუდმებულად.

დესპინე: — ფული მართლა მოიტანე ბოშო?..
აკია: — (ვითომ-არ ესმის) რა შეძინება, ბოშო, რომ იცოდ შეგებრალბა.

დესპინე: — ფული თუ ეილე მეთქი?
აკია: — რა ფული უნდა ამელი, თუ იცი?

დესპინე: — რა და შენ რომ მითხარი ჩისი ფულიო! მართალია, მე არ გავტრებდი, მარა მეზობლებმა მიითხრეს ორას მანათამდე ეილებსო.

აკია: — მოკლიათ იმგენსაც, ერთი ბაგში რომ ეყოლება მაშინ ალდენ, თვარა ორთასში როცა ჰყავს, მაშინ ვინ მისცემს? მასე, რომ იყოს, ჩვენი საღარო დაილუტებოდა და ერთ ბავშვინებსაც ველარ ვაწყებდებოდა.

დესპინე (სტარისა): — მე ვიცოდი, ბოშო, რომ შენ იმ ფულს შეგემდი, მარა რა მექნა, მე ავადმყოფი ქალი სად ვაგყოლიდი უჯან?

აკია: — თუ შევქამე, ის ბავშვები ჩემი იყო და არა შენი.

დესპინე: — ღმერთო, შენ დაატყე ის საღარო ვინცაბა შენ ჩემი ბავშვბასათვის ჩისი ფული მოვცა და შეგაქამა.

აკია: — ბოშო, კიდე ქე გვეყოლება შეილი, მარტო მანეთი ხომ არ გვეყოლია?..

დესპინე: — (მოთმინებთან გამოსული, ნაჯახს წამოავლევს ხელს და მიახაზებს) შე ლოთო, ჩემი ხელთი დატყეხავ სასუბე ხორკივით, ვამუცალე აქედან თორემ!

რქაინი

მ. გორისელი.

ცნობათა მიღება

ქვეყნული

გაიცხლებულს (ხესტაუნონ). ეს სიღრეა კი არა, — ტრიბუნა, თუ კი ამოვიღებთ ამ თქვენს ლექსიდან შემდგეს:

ზაქტობას ვამეც არის
გრაშიკო კეჟახელი.
დავსწერე მასზე ლექსი,
არა ვარ კეჟა თხელი.

ასეთი ლექსის წერა ვერაფერ სახეიროს იტყვის
ქვეყნის სასარგებლოთ.

შეიღდისარს. თქვენი ლექსი ასე თავდება:

ცოლს ავარაკზე ვაგზავნებს,
თვითონ წავა არტომია,
ხანამ ცოლი დაბრუნდება,
თავს ამოკითვს შეტყვშია.

ასეთივე ბელი იქვია თქვენს მეორე ლექსსაც.

დასწერეს. (ოზურგეთი, ვაკოპულის ხედი). ჩვენ ემე-
ვი შეგვისა რომ თქვენ მართლაც დამსწრე ყოფილიყო ამ
ამხისა! და თუ თავიდან ბოლომდე უწყურეთ მათ საქ-
მეს, მაშინ რაღას ერჩით ქეთოსა და გოგონს?!

გრამს. ხელმოწერილი წერილი არ დაიბეჭდება. საჭი-
როა ფაქტის კონკრეტული დასაბუღება თუ სად მოხდა
ეს ამბავი.

„დათო დუღუჩავას“ (ქ. ცაგერი.) წერილი ქალაქის
ცალგეგორზე უნდა იყოს დაწერილი სტრიქონების ერთ-
მანეთზე დაშორებით.

ა.ნ.—მეს. არც ჩვენ ევალებებთ „სელდაკის“ გამო-
ცონება“ ს.

ხევაშიაღას. თქვენ წერილში ჭრით ალავას ასე სწე-
რობა:

„შე მივარს სონია... ქალებს პოეტები უყვართ. და-
ვიწყებ პროეტობას, დავსწერ ლექსებს, და სონიაც შემეი-
ვარებს ჩემს ლექსებით!

ჩვენ კი პირიქით ვგვონია: გირჩევთ ასეთი ლექსე-
ბი არავის უჩვენოთ (მით უმეტეს შეყვარებულს), თორემ
შეეცლება კი არა, თქვენივე უაღრესი ხიზლით აივსება.
„მერვაწანდარეს“ (ბათომი, საღვთო), თქვენ გვონათ,
რომ მართა ხარიტონია ასეთი:

სადგურში წვირის გაბარსობს
შემოხვევა ყველას გვეონია,
ჩაის წყალს უხვად გვახსურებს,
ჩვენ „ბემში“ ფირმა გვეონია.

ფოთოელს, (ბალო ხოზაგა, წყვეტილი მხარა). ავეი-
წერით ხე-ტყის ტრესტის ჭარბის მფლობარეობის და ლე-
რენტი ჩიქოვანზე დასძინეთ:

თვეში ათ თუმანი ლებულობს,
ღვინოში ჰყურუნს ირ დღესა,—
მაგრამ გამოსწერს ნამდვილად
ათასიანის ორდრასა.
„მმა-ბიჭებსა“ ოთხ დღეთ უწერს
თუ საათი იყვენ გზაში
და მოგებას ორივე მხარე
გაიყოფენ ჩუმად შუაში.

არა გვეონია, რომ „მმა-ბიჭებსა“ შუაზე გაიყონ ჩი-
ქოვანის ხეღერი რომელიც, აღუცილებელია, ერთ მშვე-
ნელი თუ უბედურ დღეს, თავზე დაატყდება ამა. მაშინ ჩა-
ქოვანი კენტი და ღარბება!

მ. ვაწახლს. (ოზურგეთი). ესწუხებათ, რომ თქვენი
„ქალების პირველი ნაყოფი“ აქ მოთავსდა. მაგრამ გული
არ გაიტეხათ. თქვენ უამკველად გაქვთ პოეტის ნიჭი, რაც
სწინა აი ამ სტოქოლმელები:

გავიხსენოთ ის „ლიადი“ რამ,
რაც რომ მოხდა საფრანგეთში
და მხოვა გამომხრედი.

ყველგან მიიღე მსოფლოში.

განათვითურ წერა თუ ღრი, ქალაქი და თავისითავე
არ ვენებებთ.

სუსხილადს მეგობარს. მივიღეთ თქვენი სტრიქონი წე-
როლი. ვინაოდან ეურნალში მისი მოთავსება სიჭარბისა და
საღილის გამო. შემუღებელი გახდა ამტომ იგი შესაფერ
ილავას მოვალეაქეთ.

წინდის-ჩიხრის. თქვენ წერილს დაებეჭდავდით, მაგრამ
თქვენს მეტი მინც არავინ წაიკითხავდა; თქვენ კი ისე-
დაც კარგად იცით და რაღა საქროა მისი დაბეჭდვა. წინ-
დის-ჩიხრი კი არა, თუ გინდა სარი ჰკრათ, მინც არავის
გაეცინება. (თუმცაღა, რომელი სულელი გაიცინებს სარის
კერის ღრის!?)

კომხალს. (ჩოჩხათი): ჩვენი ჩამოსვლა თქვენთვის
უარესია. მეონი თქვენ მოვხდეს კომხალი ასეთი წერილის
დაწერისათვის, და არა ლეონსა და თამარს.

წითელ ხიზტს. (სანბერქ) თუ თუ არ იცით:

მოწყატის კავშირის
ვინ შესქამა ფული?
(სიმწრით გადავიხადეთ.
ამოვიძვრეთ სული).
ვახო ახუნდაქემ
ის ფულები სქამა.
რომ მას იგი შერჩეს, —
უცხოინდა მას მამა,
(თუმცა ჯერჯერობით,
დაღის ის თამამად!)

სადგორელს. თქვენი ლექსის ამ ადგილში:
არ იქნა ვერ მოვიშორე
ეს მუზა ოხერ ტიალი,
შევედი სახლში, დავიწყე
ჩემი აზრების ტრიალი, —

ლეკარსი ღობროხამემ მიტოვდენი ცელოღდა შეი-
ტანა

არ იქნა, ვერ მოვიშორე
ეს ბუზი ოხერ ტიალი,
შევიღა, თავში დამიწყო
წაღმა-უცულმა ტრიალი.

პო. მართალია: მუშს ძალიან უყვარს ცარიელ არე-
ში ბუზული.

თითქმის ყველა პარიკმახერები ასე იქცევიან და რა-
ტნამ გამოაკლდეს ხარიტონი თავის კოლოგებს!?

მედიკალი
საქონელი

იკითხეთ ჩვენი ჟურნალი, მიხევეთ ჩვენსა მცნებასა.
 ოთხი აბაზი გაიღეთ თუ ეძებთ გემოვნებას.
 ეს „ტარტაროზი“ თქვენია, მუდამ თქვენთანა მყოფელი;
 იგი ღა „მუშა“ ურთურობან არ არის გასაუფელი.
 სადც „ტარტაროზი“ არ მიღის რა არის იგი სოფელი?!
 და ვინც მას არა კითხულობს გასტანჯავს წუთი-სოფელი.

მიიღება ხელისმომწერა ივნისისათვის გაზ. „მუშა“-ზე და „სურსაროზზე“

ის მკითხველი არ არის ვინც იკითხა ერთი-ორი.
 ვინც „ტარტაროზს“ არა იწერს ნუ მგონია კარგთა სწორი,
 რა საქმეა გამოიღოს მან აბაზი ორჯერ ორი?!
 ფუ! ვინც იტყვის: „ფული სჯობსო“, გაჯიუტდეს ვითა
 ჯორი.

კაცი მაშინ ხარ საქები
 თუ ეს წესი მტკიცეთ გვერა:
 თვის ბოლოში სპირიტა
 „ტარტაროზი“-ს ზამოწერა.

ხელისმომწერა ყველასა ეძებთ და კიდევ ვეძებთ
 ვინც უნდა იყოს: გრდუმლიძე, დაზავაშვილი თუ ჯიქია
 ვის „ტარტაროზი“-ის ყოფითა თავი არ გაუქრება,
 სადაც „ტარტაროზი“ არის, ოჯახში იყოს იქ ია...

თუ ოჯახში შეება გინდა,
 „ტარტაროზი“ უნდა დარგო,
 რომ ცოლ-შვილმა დაგამადლოს:
 კარგი შენი, ჩვენი კარგი!

ცოლსა აბაზი მოცხატამ.
 ხამი შაური მამასა.
 აბაზი გადავირჩინე,
 (ვუკელი ცოტა უმასა).
 შაური ჩემად ავცოცე
 ბებიაჩემსა მაკოსა.

„შარი გზა მოიარე და შინ... „ტარტაროზი“-თ
 მიღიო“.

ორი შაური მოვპარე
 ჩემს ეშმაკუნა მარგოსა,
 ორი შაურიც ავსწაპე
 ჩემს ვაჟს პაწია ოთარსა,
 რადან ვიცილი კაბიცა
 ვერ წავართმედი მშას თარსა,
 და ეს გროშები შეცკარი
 ოთხი აბაზის ფულადა
 და შენ მოვიმდენ, ტარტაროზ,
 ეს შენ ვეკუთვნის სრულადა;
 ერთი თვით გამოიმიწავნე
 ივნისში შენი ჟურნალი,
 ის არის, მხოლოდ ის არის
 ყოველი წელულის მკურნალი

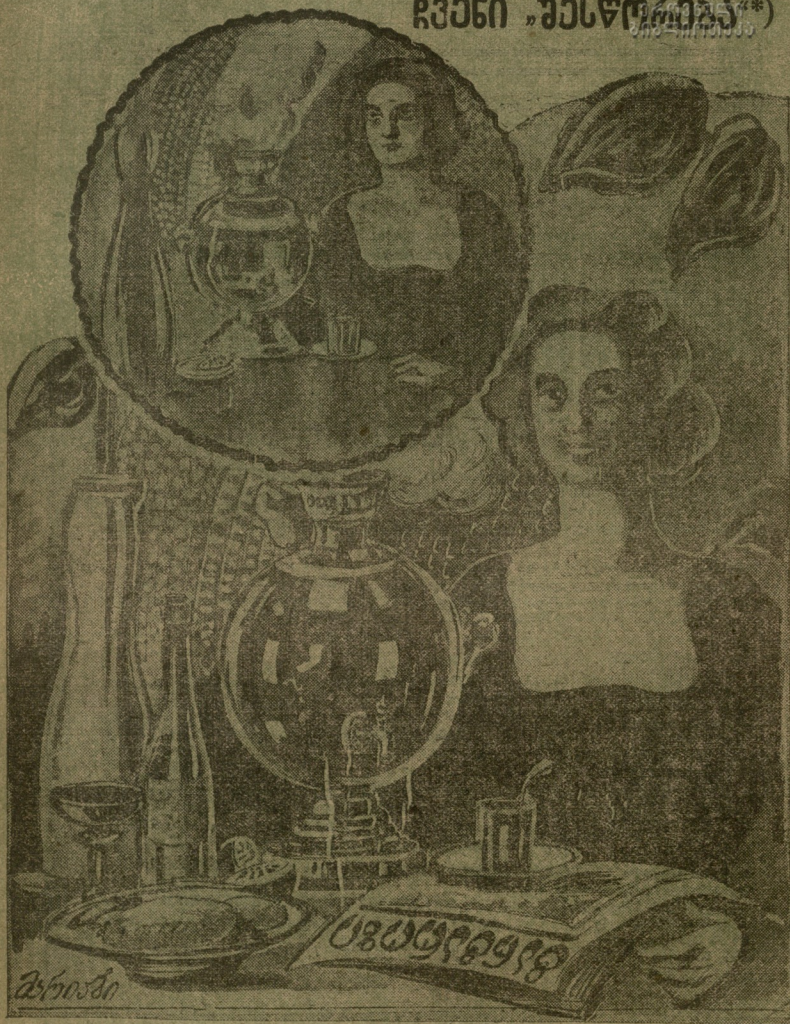
„ვინც რა უნდა სთქვასო... „ტარტაროზს“ მაინც
 გამოვიწერ.“

„ასი ურტყი დავითასა, მაინც იწამს თავი-
 ხასა“ (ე. ი. თუნდაც ოჯახის რომელიმე წევრი მომიკრ-
 ნოების მოსაწერებით წინააღმდეგი იყოს ივნისისათვის
 „ტარტაროზი“-ს გამოწერისა, დავითა, როგორც უო-
 ველთების, ენლაც გამოიწერს ჟურნალ „ტარტაროზს“).

„რაც მოგივს დავითათო, ყველა შენი
 თაო“, (რადგანაც მან ივნისისათვის არ გამო-
 წერს „ტარტაროზი“).

მისამართი: ჯორჯიაშვილის ქ. № 6.

რეკლამა "უელსონის" (WELSON'S)

*) ზემოთ, წარმო-მოსე თომის სურათი—„სამოვრის მელოდია“, მეორე სურათი გამოხატავს ამავე სურათის, ხოლო შიგ შეტანილია ტარტაროსის შესწორება: ქალწილ უღვეს ეურ. „ტარტაროზი“, რომლის წაკითხვის შემდეგ ქალი სიამოვნებას გრძნობს და აზრობს:

როს წინ მიღებს „ტარტაროზი“ — გულს შორდება ხევდა-კირი,—
 ამიტომაც ემხიარულობ, და ამიტომაც აღარ ვტირო.